

PREDIKAN I HÖGMÄSSA 1:A SÖNDAGEN I FASTAN DEN 11/2 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT: MATT 4: 1-11.

PSALMER: 349:2, 77:1-3, 25:4, 346:1-3 (134:1-3), 71:7-8 (123:7-8).

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen

Låt oss bedja! Läs psalmen 93:1,4

De märkligaste orden i hela vår text är den 1:sta meningen: "Vid den tiden blev Jesus av Anden förd upp i öknen, för att han skulle frestas av djävulen.

Vi föreställer oss gärna, att livet i Gud är ett liv i oblandad glädje och segerkänsla. Vi märker visserligen, att vårt liv som kristna icke alltid befinner sig på sådana höjder. Vi föras understundom in i svaghetstider, svårmodstider, ökentider. Men sådana mörka tider betrakta vi icke som Guds tider - tvärtom: då tro vi, att Gud är borta, då handlar han icke längre med oss. När vi åter komma upp på en toppunkt, då mena vi att Gud, kommit oss nära igen.

Denna uppfattning av det andliga livet är en modern tanke, och såsom de flesta moderna tankar falsk och oriktig. I Bibeln kan vi lära oss annat. Det skadar icke att gå igenom den Heliga skrift med särskilt aktgivande på den betydelse, som tiden där tillmätas. Nöden har sin tid, frälsningen sin. Tigandet, väntan har sin tid, talandet sin. Det ena är Guds tid, likaväl som det andra. I nöd och i seger handlar Gud med oss, fast på olika sätt. Borta är den aldrig.

Kristus hade varit vid Jordan och mottagit dopet av Johannes Döparen. Han hade fått bekräftelse på sin utkorelse genom rösten från himmelen: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag". Hans ofattligt höga ställning hade blivit honom själv klar, och aningen, att han, Jesus av Nazareth, stod över alla andra, hade bemäktigat sig Döparens och de övrigas sinnen. Så hade Mästaren stått på en berghöjd i andens rike, han hade förnummit vissheten och kraften och sett den heliga kallelsen.

Efter den lag, som råder i Guds rike, var han nu färdig att från sin berghöjd i andens värld föras ut i den torra öknen, för att djävulen måtte få tillfälle att fresta honom. Så handlar nu en gång för alla den outgrundlige Guden.

Detta är ingenting, som gäller enbart Kristus. Det kristna livet består i evighet däri, att kraft skänkes för en väg i dödsskuggans dal. Den nöd, som består i yttre lidande och vanmakt, kommer icke från djävulen utan från Gud. Han för oss ut i öknen.

Men det onda, som består i synd och frestelse till synd, kommer icke från Gud utan från djävulen. "...han skulle frestas av djävulen". Och vari består då frestelsen? Vi se det av vår text. Kristus frestades att göra stenar till bröd, då hungern ansatte honom. Han frestades, att genom en undergärning, som allt folket skulle se - språnget från helgedomens mur - framträda som en i yttre avseende mäktig Messias. Han frestades att genom knäfall för djävulens makt bli en furste över denna världens rikedomar och väldigheter. Det finns något, som är gemensamt för alla dessa 3 frestelser. Frestelserna äro en enda frestelse, nämligen denna: att vika av från ringhetens väg, undångömdhetens väg, öknens väg, vika av från tjänandet och i stället tillskansa sig makt, makt i världen.

Vi vet alla, att Kristus annars gjorde under. Men undren ingick då i hans tjänargärning. Det var till godo för andra, som Frälsarens alla under skedde: hans botande av sjuka, hans bespisning av de fattiga, hans uppväckande av de döda. Detta var hans uppdrag, som Fadern givit honom. "En tjänarens tjänare kom alla Herrars Herre." Just därför skulle han även vara en "smärtornas man och förtrogen med krankhet." Varje steg upp mot makt och anseende och ära i denna världens ögon skulle för honom vara ett avsteg från den utstakade vägen. Den av Fadern i himmelen utstakade vägen ledde nämligen oavvisligt ned mot Golgata kors, icke upp mot ärones tinnar. Han var utrustad med en kraft, som kunde ha gjort hans liv till en lysande punkt i den historia, som handlar om den jordiska makten och snillet och äran. Men han, den störste av jordens söner, levde ett liv, som ingen av samtidens historiseskrivare ens lagt märke till. De enda vittnesbörd vi äga, om hans levnad på jorden, är de ord, som vi finna i vårt Nya testamente och som förts vidare till oss tack vare några fattiga galileiska fiskare och deras trosbröder. Denna ringhet, denna föraktliga klädnad för evangeliet var Faderns vilja. Varje tillsats av ståt, varje uppblandning med denna jordens löjliga grannlåt, skulle ha gjort den fattige syndaren tveksam om, att evangeliet var till för honom. Och det fick icke ske. Det är för fattiga syndare, utan hopp i världen, som evangeliet är till. Det är för dem, Frälsaren gav sitt liv på smälekens kors.

Därför var de ståtliga anbudet i öknen djävulens anbud. Det, som Kristus där frestades att göra, var att för egen del ta makt och vinning utan att därmed tjäna någon. Han lockades med "lycka, bröd, och ära" för sig själv, för sin egen maktfullkomlighet. Han frestades att bli en härskare i stället för en tjänare. Det var samma lockelse, som nådde honom genom Petrus, då denne ville avråda honom från att bertäda lidandets väg och sade: "Ingalunda skall detta vederfaras dig, Herre!" Kristus avvisade båda gångerna frestelsen på samma sätt. Han såg smälekens och dödens väg och visste, att han måste gå den. Han säger till Petrus, som han sade till frestaren i öknen: "Gå bort, Satan." - "Jag har kommit för att tjäna och giva mitt liv till lösen för många."

Detta är nu heller ingenting, som gäller Kristus enbart. Visserligen kan vi aldrig som han fullborda Guds vilja. Den rättfärdighet vi ha, är tvärtom hans rättfärdighet, som skänkes oss i syndaförlåtelsens ord. Men det, som gäller om Kristi liv och verk, det gäller även oss på det sättet, att det som för Kristus var det goda, det är även i vår kamp på jorden det goda, och det som för Kristus var det onda, det är även i vår kamp det onda. Synden är själviskhet. Rättfärdigheten är tjänandet, viljan att avstå, vara till hjälp för andra. Må vi något närmare betrakta, vad detta innebär!

Det, som Gud kräver av oss, är trogen tjänst mot nästan. "I veten, att konungarna uppträda mot sina folk såsom härskare, och de som hava myndighet bland folken kalla sig 'nådige herrar', men så är det icke med eder; utan den som är största bland eder, han vare såsom den yngste, och den som är den förnämste, han vare såsom en tjänare." I dessa ord av Kristus ges för alla tider den bjudande befallningen till hans sanna lärjungar. Synd är icke den eller den yttre saken, utan synd är den vilja, som vill dra sig undan tjänarens ställning och i stället tillvälla sig makt, behag, herreställning. All vår outrotliga strävan uppåt, all vår flykt från det ringa och föraktade till det stora och mäktiga, allt detta i oss är det, som måste stå med blygsel inför Golgata kors, där världens härligaste människa och Guds egen avbild ges tillspillo bland rövare och förbrytare. Det är detta själviska begär efter att få hävda oss själva, som vi bör ge akt på och betrakta som vår eviga frestelse. Det är denna självhärlighet, som är synden. Vem tror sig bli kvitt den makten i sin själ? Vem har panna att påstå, att han har besegrat denna lust efter att helt enkelt ha det bra, slippa plågas för andras skull? Vem vågar inför den lidande och Korsfäste upplåta sin mun och börja

tala om sin egen rättfärdighet? Den som klart sett, vad Kristi gärning innebär och som också vet, att detta Kristi liv för oss är förebilden, inför vilken vi en gång skall stå till doms, han kan inte ta något annat ord på sina läppar än detta: "I dödens stund, på yttersta domen, hjälp oss milde Herre Gud!"

Fatta vi synden rätt, förstå vi vad synd är, då förstå vi också, att frestelsen icke är något, som vi ha att kämpa emot allt emellanåt, utan att hela vårt liv, från vaggan till graven, är en kamp mellan Gud och djävul i oss, en oupphörlig strid, där de båda fienderna, Gud eller viljan till tjänst och djävulen eller vilja till makt, utan återvändo storma an emot varandra. Den striden böljar fram och tillbaka i oss, så länge livet varar. Men vår text om Kristi frestelser har kanske något att lära oss även i det stycket, att den säger oss när djävulens angrepp som värst sättes in. Kristi kamp mot frestelsen börjar efter dopet, då han fått de höga orden uttalade över sig, att han var den Enfödde Sonen, till vilken Fadern hade behag. Och det är just till denna höga kallelse, denna översvinnliga andliga upplevelse, det är just till detta, frestelsen knytes. "Är du Guds Son, så bjud dessa stenar bliva bröd!" - "Är du Guds Son, så kasta dig ned...!" Det är ingalunda till det låga och simpla, som djävulens röst manar. Han söker icke få Herren Kristus att tvivla på sin höga kallelse. Tvärtom. Han bekräftar den höga andliga ställningen, han anknyter sin lockelse just till den sanningen, som Gud själv förkunnat vid Jordans strand - att timmermannens son var den utkorade.

Vi må icke inbilla oss, att djävulen ändrat tillvägagångssätt. Även våra värsta frestelser kommer oss tillmötes i framgångens dagar, då vi segrat, då höga andliga erfarenheter blivit oss beskärda, då människor beundra oss. Alla andra frestelser äro barnlek jämförda med den, då vi lockas att utnyttja vår framgång i andliga ting till att vinna makt, då vi frestas att just som kristna vara själviska. Ingen synd är heller avskyvärdare i Guds ögon än denna - ingenting av allt detta, som vi i vår fåkunnighet räkna som grova synder: hor, osdelighet, dryckenskap. Vi måste väl märka, om vi läser vårt Nya testamente, att de som kommer med sådana grova synder till Frälsaren, skökor och publikaner - de mest föraktade av alla människor, dem räcker han syndaförlåtelsens gåva utan gräns, utan inskränkning. Det är över de oförvitliga fariséerna. som aldrig i hela sitt liv begått en grov synd, det är över dem den skoningslösa domen går. Varför?

Den grove syndaren, som sett sitt elände, sin uselhet - han låter Gud vara Gud. Han böjer sig under den heliges dom, han säger: förbarma dig över mig, hav nåd med mig, Herre! Och Gud är nu en gång nådens, förbarmandets Gud: gentemot den som vet sig vara syndare, får Gud vara sådan han är, Gud får vara Gud.

Men när jag, i självkänsla över mitt andliga liv, när jag på min höjd i andens rike ser med behag på mig själv, då sätter jag Gud av sätet då låter jag icke längre honom ensam vara god, då intar jag själv den tron, som tillkommer Gud, den Allsmäktige. Då stänger jag vägen för hans nåd mot mitt fattiga hjärta.

Detta är grundsynden. Ochkristendomens fruktansvärda maktlöshet i vårt folk idag kan bero på, att vi, som äro i Sveriges kyrka, överlag äro offer för den synden utan att veta det. Det kan hända, att kyrkans vanmakt icke beror på, att de andra, de som stå utanför kyrkan, äro så grova och förfärliga syndare. Det kan hända, att vanmakten i stället beror på att vi, som äro inne i kyrkan göra Gud liten genom att icke erkänna oss vara stoft och aska inför honom. Kristi evangelium var en gång den oinskränkta barmhärtighetens och förlåtelsens budskap till föraktade och försmäddade syndare. Har vi gjort om detta evangelium, så att det i stället skall passa den syndfrie, som ingen förlåtelse behöver? Det går nog att vinna segrar på det viset också, men då är det icke Gud, som segrar, utan världen.

Men när vi tänker på att det är flykten från det föraktade tjänandet, som är synden och frestelsen framför alla andra, då bör vi väl tacka Gud, att han även sänder ökentider på oss. I framgångens dagar växer självbehagsamheten, i nödens och ringaktningens tid lär Gud oss ödmjukhet och förtröstan på honom allena. Måtte vi då också lära oss det enkla och trofasta tjänandet i det, som är ringa och oansenligt! Till Herre och Mästare ha vi ju Honom, som antog tjänareskepnad, när han kom i människogestalt, Honom, som ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset. Hur än vår väg går, upp mot höjden eller ned i djupet, in i framgången eller ned i motgången och nöden, alltid vill vi bära det ordet i vårt hjärta: "Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona." Amen.

Lovad vare Gud.....

Fred. v. Högm.: Söndagskyrkan "8-10
15: Tröskan. Ev. Matt. 4:1-11.

Palmv.: 2

349:2

77:1-3

25:4

~~346:1-3~~ 134:1-3

~~77:1-3~~ 123:7,8

7 Fred.: 3. Söndag i d. Hel. Andens namn. Sönd.

datorn testas!

då p. 93:1 och 4.

De märkliga orden i He.

Ja vi följ oss till i d. 1:28 och 2:1-3

"Vad ser tiden till för oss. att hula

frid upp i skogen, ja att att

kan skulle preta av dia-

valen

Vi föreställer oss ganska, att
fines; and är ett liv i ordan.

[illegible]

you cover your mouth: be-
 cause in mine is the seed of
 truth, and I have said, I will
 not cover my mouth: because
 I am full of truth, and I will
 not hide it.

ren, hade benäktat sig löpa-
rens och de ^{svinnas} ~~andras~~ musen.
Ja hade skickat att på en
terephoid i andra rikt, den
hade förnumus i riketen och
kungen och att den heliga
kallstenen.

Efter den dag, som rades
i Gud rike, var han en färdig
att för sin terephoid i an-
delar ^{värld} ~~värld~~ för sin och i den tor-
na öken, för att skicka en
natt ja tillfälligt att fört lo-
nen. Ja handlar nu en gång
för alla den outpundige du.
den.

Detta är oigenting, som
gäller under Kristus. Det har
na tiot taster i urighets
där, att kraft skenets
för en väg i öderstugans

del. Den möd, som taster i
nyttre tidande och sannings
kommer inte från skulden ut
från Gud. Han för oss ut i
öken.

Men det enda, som taster
i synd och frestelse till synd,
kommer inte från Gud utan från
skulden. ... Han skulle fresta
han skulden. "Det var de-
stär de frestelser. Vi reds
av vår fäd. Kristus frestades att
gå utom till bröd, de ljugen
om att han var. Han frestades,
att genom en undergång, som
att till det skulle ge - sprängt
från helgedomen när - från
frida som en i nyttre döden.
de maktis åter. Han fre-
stades att genom knäna för
djävulens makt till en fört

ør den vildens riddere
och vildpheter. Det fins na-
got, som är gudsord för
alla oss i frestelser. Men
den är en enda frestelse,
nämligen denna: att vilka av
sina vigheters väg, medan
gudsordets väg, äknas väg,
vilka av sin hämnades och
i stället tillkallade sig makt,
makt i vildens.

Vi vet alla, att hvi-
tu annars spide under. Men
medlen mörkt då? hans fi-
rens ord. Det var till guds
för guds, som frälsarens
alla under itade: hans be-
håll av guds, hans tyng.
nu av de fattiga, hans upp-
riktade hans de guds. Detta
var hans uppgång, som fräls.

givit honom. "En frälsare
frälsare kom alla herrens
herre". Just därför skulle han
även vara en "guds frälsare"
men den förhoppning med kraft.
Detta "Vad är det upp med makt
och maktade och är i

denna vildens öga. Skulle
för honom vara att arbeta för
den utskade vägar. Men
av frälsare i himmelen utote-
kade vägar ledde vänliga
oväntat ligt med med guds
hans, vike upp med är
himlen. Han var utvunnen
med en kraft, som kunde ha
givit hans sin till en tyng-
de makt i den himmel, som
frälsare som den frälsare
makt och makt och är.
Men han, den störste av

jordens søer, herde att der,
for mig er samtidens his-
torikere en løst møde
til. De ender ihuskald,
viigo, om hans levedes
pæder, er de end, som vi
finer i vort N. t. og som
for os ender til os selv.
Vare vore fættis gale-
teika fættis vort de-
les fættis. Luma mig-
het, luma fættis klad-
ned for vorepættis var fa-
dens vilje. Luma fættis
er ståt, vore fættis
med luma fættis vilje
pættis, ståt la vort
den fættis pættis fættis
vort er, att vorepættis
var til for luma. Den er
fættis iche etc. Der er for

fættis pættis, vort luma i
vort, som vorepættis er
til. Det er for den, fættis.
vort som att der er vort
fættis luma.

Luma var de fættis
vort i vort fættis
vort. Det, som fættis
fættis att vort, var att
for er det fa mættis vort
vort vort att fættis
fættis vort. Den fættis
med "fættis, vort vort
for mig vort, for mig vort
mættis fættis. Den
fættis att vort er fættis-
vort i vort fættis. Det er
luma fættis, som vort
luma som fættis, de luma
vort vort luma var att
fættis fættis vort vort

o. gaiders on Khivdi in old water, det)

Letter to an Uncle

Heu des geller aere oo pa
 des aittet, att des nua
 Thutur var des gada, des
 ær ære i var hang pa
 der des gada, ær des nua
 bi Thutur var des gada,
 des ær ære i var hang
 des gada. Thutur ær
 aittet. Ræthædighet ær
 Thutur, nua att ær
 gada, var ær thutur. pa
 gada. Ma' ær nua
 nua thutur, ær ær
 nua!

Let you and brother as
we, in fragen fräns most we-
ten. "I veten, all konungens
upptäcka most min folk m.
härskare, och se om dessa
mupplighet bland folket har.
La sig, midske tressor, then

Ja äs det iche med eder; utan
den som äs stönt bland eder,
han var en. den yngste, och den
som äs den främste, han var
samma en främste. "I denna
ord av skriftur ges för alla
tider den tydande befall-
ningen till hans samma läs-
ningar. Ingal äs iche den
eller den nytte maken, utan
synd äs den riktiga, som vill
den sig mellan främlingar
ställning och istället till-
välla sig mats, betung, her-
reställning. All var underst-
liga strövan uppåt, all
var flykt från den ringa
och faraktade till den stora
och maktiga, allt detta;
och äs den, som vänta ste
med thyngel någon hög -

Ja horo, den världens härli-
gaste människa och guds
egen ord och tillspelle
bland vårare och farbröda-
re. Det äs detta gärningska-
tegar efter att de härda om
gärna, som vi får se akt
på och beträakta som vår
egna fröntelse. Det äs denna
gärningskärhet, som äs grund-
synden. Den här är den här
den makt i den gud? Den
här samma att guds, att
här beskrifva den här
eller att här erhål den här
här, den här här här
skull? Den här här den
här och här här
här här här här
här här här här
här här här här

sett, vad Kristi gänning mive-
län och som bekänt, att
dessa Kristi län för oss är
föreliden, ni för vilken vi
nu gung sked stå till döds,
han kom inte. Ta något
omsk och på min tappas
är detta: "J. dödens stund,
på yttasta döden, tycks
oss milde, Herre Gud!"

Fatta vi munder rätt,
fatta vi vad synd är, då
fatta vi oss, att förs-
telser rike är något, som
vi ha att kämpa med oss,
mellanåt, utan att hela
vår liv, från vapen till
vapen, är en kamp med.
Län Gud och djävul i
oss, en oöppenhälsig strid,
där de både främlena, Gud

eller vilken till fränt och
djävulen eller vilken till
makten, utan återvändo stanna
en omöjlig kamp. Den strid-
den följer fram och till-
baka i oss, på ena sidan
varar. Men när det om Kristi
i främlen har stannat på,
på att låta oss även i det
sticket, att den sager oss,
När djävulen ^{angry} har varit
i detta liv. Kristi kamp mot
främlen följare efter döden,
då han fått de stora orden
utsläde över sig, att han
var den enförlade Sonen, till
vilken Faderen hade behag.
Den det är mitt till denna
haga kadelas, denna över-
vinninga av alla angrepp,
det är mitt till detta, förs-

teher knyter. "Är du jud som
2° tyd att deras stenas 4:
2a bröd!" - "Är du jud som
2° kasta dig ned....!" Det
är migalunda till att säga
och smisla, som diävelens
röst malar. Kan rötter rike
ja. Herren Kristus att smisla
ja om höga kallelse. Tröstan.
Kan bekräfta den höga and-
liga ställningen, han an-
knyter sin tockelse nit till
den sammisen, som Gud själv
fätkunnat vid Jorlans strand
- att tinnemännens som var
den utkörade.

Vi må icke indulla
oss, att diävelen ändras till
paganism. Men värre värsta
presternes konner oss till
2° i frampårens dagar, de

vi repat, de höga andliga ex-
farenheter blivit oss bekända,
de människan benädra oss.
Alla andra prester äro trou-
te sin färd med den, att
de vi tockas att utgilla var
frampå i andliga ting till
att vinna makt, de vi pro-
fas att nit som Kristus va-
ra själrika. Ingen dykt är
bättre orkypändare i Guds
ögon än denna - ingenting
är allt detta, som vi i 2° var
fätkunnighet rikna som pre-
stern: har, ordleiket dyg-
som vi icke varit klaga tröta,
menste, att de som konner
med sådana presta dygder
till tröbarna, sköta och
publickaner - de mest färd-

Tæle os alle mænneker, den
ræcker han syndafældelsen
gæve os en gæng, os en vi-
skænning. Det er over de
oførelige farverne, som
aldrig i hele dit liv begynder
et stort synd, det er over
den den skænkelses de-
men gør. Derfor?

Den store syndere,
som selv sig elskede, nu med-
tækt - han tæter Gud vare
Gud. Han tog sig under
den helles dom, han tog:
forbarme dig over mig,
han med mig, herne!
Den Gud er en gæng væ-
dens, forbarmenets Gud:
gættens den som selv sig va-
ra syndere, for Gud var
sælven han selv, Gud for va-

ra Gud.

Men når jeg i jåhr-
kænde over mitt andes liv,
når jeg se mig højt i andens
ikke ser med det jeg se mig
jåhr, da ætter jeg Gud os i
det, da tæter jeg ikke længere
honom endnu vare god, da
når jeg jåhr den store, som
tillkommen Gud, den alle-
mæktige. De stæper jeg jåhr
jåhr for hans med mig
mit jåhrige jåhr.

Det kristendoms ^{2. bog} tryk-
væde mæktigheds ^{2. bog} idag kan
deres se, at vi som vi i
tryk, overlag, at vi efter
for den ^{2. bog} ~~tryk~~ ^{tryk} kan
heinde, at trykens sammens
ikke deres se, at de andes,

dieg intill döden, ja, intill dö-
den på korset. Men om vi
vår går, upp mot höjden
eller ned i djupet, vi i
frånvarigen eller ned i
motvarigen och möden, alltid
vill vi bara det ordet i
vid hjärta: "Var trogen
intill döden, så skall jag
gea dig tiets krona".

Amne.

Good one Gud [th]

Lödfall [th]

Lin road, o Gud, om vare nog.

Tor vad du gör, för vad du lag,

Stor stölet om ditt paradi

dieg vare tack och lov och

pario.

Grasönsgröd. näla på 1. 10/2

po. Åkerströmmen. 1. 1. 4. 1. 1.

Wetck & Tid Sticksallade

"Hösten. Postludium
Var Herrens. Her Kristnaaf...."